

Antikvis - 1910

3886

VALDEMAR SEJR



Ole Schnick.

Ole Tavis
Hævn for Karl af Riise.

Marie Nielsen



Ole Schnick.

Westhards Død.

Ole Tavis

VALDEMAR SEJR

Folkeskuespil i 23 Afdelinger.

Spillet af
Førstekræfterne ved Aarhus Theater.

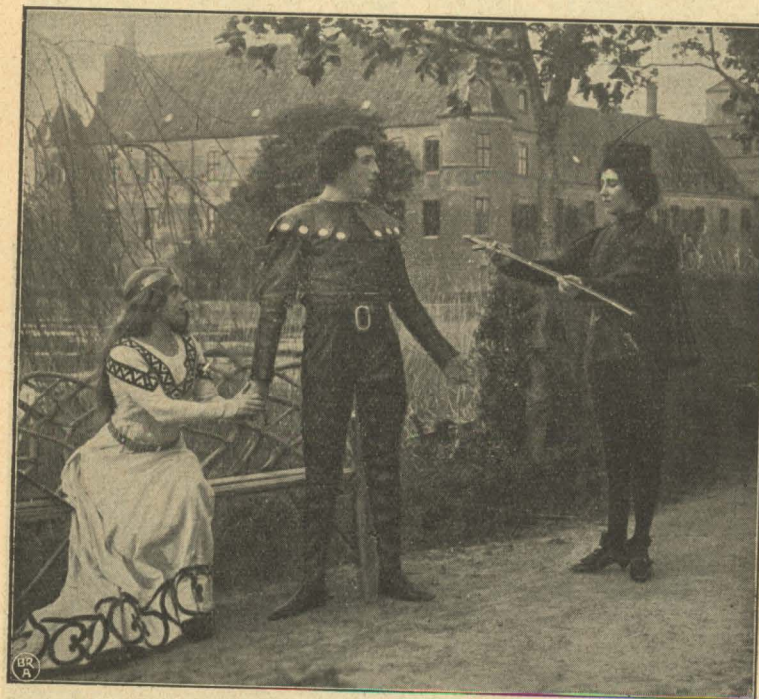
Hovedpersonerne:

Valdemar Sejr.....	Hr. Aage Fønss
Dronning Berengaria	Frk. Marie Niedermann
Valdemar, Prins af Danmark	Fru Karen Rich
Westhard, Hedningernes Feltherre	Hr. Philip Beck
Ivar, Westhards højre Haand	Hr. Alfred Cohn
Bødvar, en dansk Kriger	Hr. Aage Bjørnbak
Ærkebiskoppen	Hr. Johannes Rich
Grev Otto af Lyneburg.....	Hr. Peter Malberg
Rigmor	Frk. Jenny Roelsgaard
Karl af Rise	Hr. Aage Schmidt

Isccenesat af Hr. Gunnar Helsengreen.

En skøn Sommerdag — den lille Rigmor sidder nede i den skønne, gamle Have ved Voldgraven og baldyrer; hendes Tanker er hos hendes eneste Ven, den unge, kække Karl af Riise. Han plejer altid at se ned til hende her bag den gamle Borg; skulde han monstro være paa Jagt, eller, nej, hun tør ikke tænke paa noget, hun elsker ham, og — han maa komme; drømmende ser hun hen for sig. Der sér vi hendes Hjerteven komme klatrende som en Egern opover den stejle Voldskraaning, i et Nu er han hos hende.

„Min lille Rigmor! Jeg har længtes efter Dig,“ og i dyb Inderlighed knæler han ned for hendes Fødder. „Nu vil vi rigtig snakke ud om vor Fremtid og om, naar vor Bryllupsfest skal staa!“



Rigmor og Karl af Riise.

Men ak, deres lille Møde i Løndom varer kun kort, en Væbner bringer Karl af Riise hans Sværd, idet han melder, at

den naadige Konge har skikket Bud efter ham. — Endnu en sidste Afskedshilsen, ingen véd, naar de atter skal ses, det er urolige Tider for Danerkongen.



Fin 4
Karl af Riise modtager det vigtige Dokument.



Karl af Riise lander paa Estlands Kyst.

„Men min lille Rigmor, vær ved godt Mod; gid alt det gode maa skærme Dig, imedens jeg er borte.“

Derpaa iler han glad og lykkelig til sin Konge.

Oppe paa Slottet gaar det mindre glædeligt til. Kong Valdemar har fra sine tro Mænd i Estland faaet Budskab om, at hans Krigere trænges haardt af Westhards og Ivars forenede Kræfter. Kongen, Valdemar, har nu tilendebragt Arbejdet med det Dokument, hvori han meddeler sine tro Mænd, at han snarest skal sende Hjælp, — frisk Mandskab og Heste — det gælder kun at opholde Fjenden saa længe som muligt, da Kong Valdemar skal bruge en rum Tid, inden han faar samlet alle under Fanerne.

Han meddeler nu til sine Mænd, at han ønsker, at Karl af Riise bringer Budskabet, endnu i Aften gør han en Snekke sejlklar og søger ved List og Snille at komme til Bestemmelsesstedet, uden at falde i Hænderne paa Westhard og hans Bande. Karl af Riise er glad og stolt over Kongens høje Naade, og med et begejstret „Leve vor høje Konge!“ iler han rask afsted.

Efter mange Dage og Nætters voldsom Kamp paa Havet mod Elementerne naaer endelig Karl af Riise og hans Mænd Estlands Kyst. Forsigtige maa de være, at ikke det gode Skib skal knuses her paa denne barske og stenede Kyst. Nu er de saa nær ved Maalet, nu har de maaske kun nogle Dages, ja maaske kun Timers Gang til Lejren, og saa rask hjem igen til den lille Rigmor. Men slet saa nemt gaar det nu heller ikke for vort Sendebud, han har nemlig slet ikke lagt Mærke til to Fiskere, der bag deres Baad har bødet Garn. Havde han set dem, skulde han snart have bragt dem til Tavshed — i disse Ufredens Tider tog man det ikke saa ganske nøje med en lille Rift i Huden —, men hverken Karl eller hans tro Følgesvend Bødvar har bemærket Mændene. Disse, der straks har kendt det danske Løvebanner, iler afsted, indefter, for at melde Westhard Nyheden og give denne Lejlighed til en god Bid — for god Betaling.

Imedens Karl og hans Mænd ufortrødent drager afsted, har den skumle Westhard sendt sin hurtigste Mand afsted efter de danske Sendebud, og han kunde ikke have fundet en bedre til at røgte denne farefulde Gerning. Ivar var kendt i hele Hedningelejren som en vild og blodtørstig Drabsmand.



Fiskerne ser Karl af Riise gaa i Land paa Estlands Kyst.



Fiskerne meddeler Westhard, hvad de har set ved Stranden.



I Fjendevold.



Westhards Baal og Kong Valdemars Dokument.

Længe vare det ikke, før Karl af Riise er indhentet, kort er kun Kampen imod Overmagten, og i Triumftog føres Fangen til Pinsler og Forsmædelse.

Da Ivar og hans Blodhunde er godt paa Vej til Belønningen hos deres strenge Herre, kommer Bødvar til Kræfter — et mægtigt Sværdhug i Panden havde dog kun formaaet at bedøve ham — og møjsommeligt slæber han sig ned til Snekken, udmattet og segnefærdig faar Kammeraterne ham ombord, og for fulde Sejl staar det nu hjemefter.

Nu kommer der drøje Dage for vor Ven Karl af Riise. Den grumme Westhard vil med Djævlens Vold og Magt have det Dokument, som Karl bærer paa sig; hans Rakkerknægte skal lige til at rive Dragten af ham, da Karl hurtig som et Lyn griber ind paa sit Bryst, tager Dokumentet frem, og i næste nu fortæres det af Luerne paa Westhards Baal. Rasende som en anskudt Tiger styrter Feltherren frem, men det Slag i Ansigtet, som var tiltænkt Karl af Riise, bliver ikke til noget. Næh, tænker han, ved List og Snille maa jeg have Ordlyden af Dokumentet at vide; og derpaa befaler han sine Mænd at bringe Væbneren ind i hans eget Telt. Hvilke Forsmædelser Karl af Riise maa gennemgaa herinde af den grusomme Westhard, ser vi altfor godt, og intet Under er det, at Karl bestandig paaraaber sig Himlens Hævn over alle sine Plageaander, og Hjælpen er nærmere, end han tror.

Bødvar er imidlertid naaet hjem til Kongeborgen. I Korthed melder han Begivenhedens Gang paa Estland. Kong Valdemar bliver rasende: „Hævn for Karl af Riise!“ raaber han, og med sit løftede Sværd sværger han Død og Undergang over alle Hedningerne. I Hast samler han alle sine Mænd omkring sig, undersøger Rustkamrene, tager en hurtig Afsked med sin skønne Dronning, og iler afsted. Tilbage bliver Kvinderne. Rigmor er ved at forgaa af Sorg og Smerte over sin fangne Ven, og da Dronningen ser al denne Bedrøvelse, giver hun Rigmor Løfte om, at saasnart Karl er udløst af Fangenskab, skal hun tage hende med til Estland, thi hun vil som ægte Danekvinde være ved sin Husbonds Side i de onde Dage saavel som i de gode.



Rejs Eder, Mænd, nu er der ikke Til til indbyrdes Stridigheder.

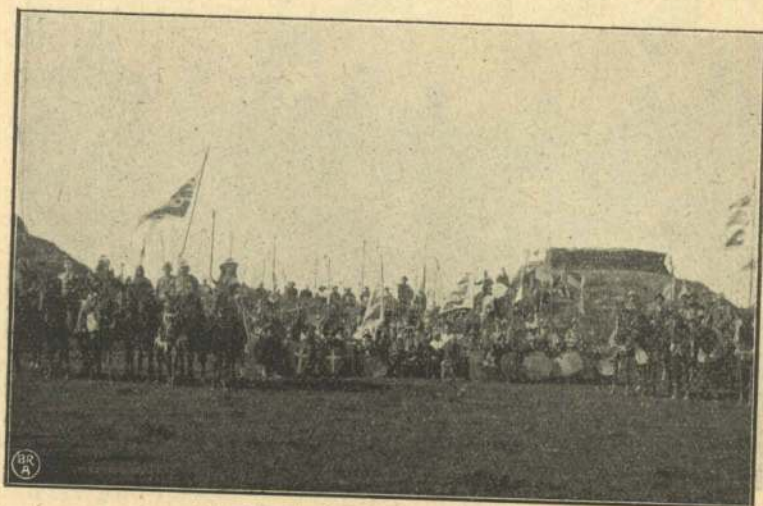


Kong Valdemars Bannerførere.



Kong Valdemars Mænd.

Kong Valdemars Besøg paa Estland blev kun kort; uforfærdet søger han lige til Westhards Hovedkvarter. Mod og Uforfærdethed manglede det sandelig ikke paa hos den



Bøn før Slaget.



Kong Valdemars Stridsmænd sprænger deres Herre i Møde.

stolte, skønne Kong Valdemar, og Lumskhed og Hundeblood havde Feltherren Westhard saa sandelig nok af.

Kong Valdemar kræver nu i Fjendens Lejr Udleveringen af hans unge, kække Mand.

„Hvis ikke, skal I aldrig mere komme til at se Solen gaa ned!“

Westhard erklærer kort og godt, at han aldeles intet kender til Karl af Riise, men her havde Hedningen forregnet sig, thi i dette Øjeblik har Karl faaet sig frigjort for sine Baand, og med et Spring er han paa Siden af sin Herre:

„Tro aldrig den Mand der!“ raaber han nu — han piner og plager alle Kristne. Han har modtaget Eder her i sit Telt med underdanig Hilsen, men saa snart han har samlet sine vilde Bander, slagter han os alle“.

I næste Nu er Bordet væltet, og en rasende Kamp begynder. Udgangen er spærret; med sit Sværd flænger Karl Bagvæggen i Teltet — og ud gennem Aabningen trænger de sig nu, stærkt forfulgt af Westhard og hans Mænd.



Biskop Andreas velsigner Kongens Sværd før Kampen.



Død og Fordærv over Kong Valdemar og hans Mænd.

Dette var for meget for Kong Valdemar. Ved Tilbagekomsten til sit Hovedkvarter beordrer han en Kamp mod Hedningerne.

„Her modtager Westhard mig, og under Ydmyghed lover mig at blive en tro og kristen Mand, og saa er han den værste af alle Kristenforfølgerne. Han skal sandelig gøres uskadelig“. Det lovede Kong Valdemar, og han holdt det.

Rasende tørner de vilde Kæmper mod hinanden. — Skrig og Eder blander sig med stille Bønner om Fred for en døende Sjæl. Fjendebanneret løftes højt af Westhard selv; han véd, hvad det gælder. Han har set det i Kong Valdemars Øjne, da deres Sværd mødtes midt i Kampens vildeste Larm.

De Danske begynder at vige — da ses der oppe paa den klare blaa Himmel et Banner; den røde Dug med det hvide Kors daler roligt ned over Kong Valdemar og hans Mænd. Med et rasende Sæt griber Westhard efter det, men Kong Valdemars Stridsøkse fortæller Feltherren, at det Budskab er ikke til ham.



Atter Fred.

Højt over sit Hoved løfter nu Karl af Riise Banneret — og med overmenneskelige Kræfter trænger de Danske nu Fjenden tilbage.

Kong Valdemar og hans Mænd beder nu en stille Bøn om Fred for den faldne Fjendes Sjæl. Kongen knuger nu i inderlig Taknemlighed det hvide Kors, til sit Bryst og fulgt af sine tapre Mænd drager han tilbage til sin Lejr. Her modtager han det skønneste en Konge kan modtage: sin Dronnings kærlige Gensynshilsen, hendes varmtføjte Tak for den Sejr, han i Dag bringer hjem. Men han glemmer ikke sine Pligter: Med draget Sværd beder han nu Karl af Riise træde frem, og med tre drabelige Slag forvandler han den fattige Væbner til at blive en af Landets fornemste og bedste Mænd, Ridder Karl af Riise.

At den lille Rigmor er en af Rigets lykkeligste Møer — ja, derom er der vist ingen Tvivl.

